

B. Mikuláš

348/

To už se tak
někdy stává.

Moje hlava
není hlava
bez tvých úst
a bez tvých rukou.

Jak je dlouhý
tento píšť!
Jak jsem prázdňý –!
Jako váza
bez vody a bez květiny,
jak jsme tiší –
jako zvony,
jejichž srdce se už nikdy,
nikdy se už nedotluče,
jak jsou dlouhé naše stíny
v slunci, které zapadá –
a jak noc je bez nás dlouhá!

Kdy mé slovo
o tvé zazní
jako sklenky v pozdní noci,
kdy se naše zahrada
všemi stromy pootočí
se závisí za náma –
a jablíčka, proti těm tvým,
budou jenom

jaksi pouhá.
Kam se podít,
kam se mám?

Bez tvých rukou
moje tělo,
bez mých rukou
tvoje tělo,
bez nás obou
cosi náhle navždy osirelo
jako láska mezi náma,
jako láska, když je sama –
ztracená.

/349

Už je podzim, pole dýmná.
Každá jiným,
každý jinou
zničení –
/odcházíme za krajinou,
která v nedohlednu mizí.
Čím si strašně, strašně blízko,
čím si strašně, strašně cizí.
Cos říkala?
Co jsem říkal?
Mlčení je naše hymna.
Mlčení.
Už je podzim, pole dýmná.
A noci jsou o to delší,
oč jsou kratší naše dny.
To už se tak někdy stává,
že je podzim – podzimní.